

L'ORDRE DEL DUC

Després de vint anys d'existència, ja n'he tingut prou! Deu anys plens d'enganys, vivint en una ignorància innocent, després cinc anys plens d'energia, construint il·lusions utòpiques i albirant un futur proper ple de plaers a punt de tastar, i cinc darrers anys col·lidint amb les cruels frustracions de la realitat, una darrere l'altra. Per això m'han dut els pares al món? N'estic farta, de les seves històries tristes i fosques del passat sobre la guerra, la postguerra i la seva infantesa austera que finí coincidint amb la mort del dictador. També m'avorreixen els seus xantatges emocionals, hipòcrites, en els quals sempre hi fan aparèixer nens desnudats que busquen coltan per als nostres mòbils en condicions inhumanes... I a mi què m'importa tot això? Potser es pensen que si em mantenen trista i pansida, si soc infeliç i renuncio als gaudis que fàcilment em podria permetre, faré una mica més suportable la vida d'algun nen soldat africà? Aquest pensament és fruit de l'egoisme amb què tant em critiquen? Soc egoista? Sí, penso en mi, però per què no? Però no, no soc egoista; per poder-me'n considerar hauria de provocar mal a algú altre, i aquesta condició no es compleix. El seu patiment, si és que el tenen, és voluntari, és només causat per la seva obsessió de veure's perfectes, que el seu entorn els vegi perfectes, una perfecció que no pot tolerar una filla díscola.

Ja no soc la nena adolescent que tolerava estoicament les seves esbroncades i, més tard, per ferir-los, les compensava amb una absurda i forçada rebolcada a l'interior d'un cotxe pudent o al reservat d'alguna discoteca. Ara ja no em sembla ni tan sols un acte rebel, sinó que l'interpreto com una inútil reacció covarda i autodestructiva, perpetrada per una nena infantil, fruit d'una desorientació cega. Ara

veig que la tristor que sentia quan algun *quinqui* farcit d'alcohol em magrejava els pits, o el fàstic que quasi em feia vomitar quan li xarrupava l'escrot, no valien el petit plaer de fer-los mal, i castigar-los pel fet d'obligar-me a patir aquella existència injusta.

Però tampoc quan he pogut deslliurar-me d'aquesta injustícia he aconseguit sadollar la meva angoixa de plaer. He follat amb homes, dones, en solitari, en grup... Ho he provat drogada, borratxa, neta, bruta..., però encara no he trobat el plaer promès, més enllà d'alguns orgasmes instantanis, acompanyats invariablement d'un sentiment de tristesa i buidor posterior. Però malgrat els esforços continuats dels pares i "*las madres*" durant tants anys, no és un sentiment de culpa —no han aconseguit fer germinar dins meu aquesta llavor ni embrutir-me la imatge del sexe—, és decepció, la certesa de saber que hi ha d'haver alguna cosa més, quelcom que m'ompli per fer que la vida no sigui un fet simplement suportable, sinó una experiència mereixedora de continuïtat.

Aquesta nit he quedat amb en Xavi, un noi que vaig conèixer al *Primavera* i que em va semblar força atractiu i interessant. En aquell moment l'acompanyava una xicota que després també vaig buscar a *l'insta* i em va donar la impressió d'estar plena de felicitat, però ves a saber. Ahir em va escriure i em va explicar que ho havien deixat i em demanava si volia anar a sopar amb ell. No n'espero gran cosa, però no puc renunciar a la recerca.

La discussió ha estat més forta que l'habitual. Normalment intento simular que comprenc el que em diuen, que entenc que he de complir amb les meves responsabilitats, etc., però cada cop l'actuació se'm fa més difícil, i avui he esclatat. Els he enviat a la merda! Finalment aconsegueixo sortir de casa i no em cal ni la

promesa de no tornar molt tard. He incomplert les condicions de l'ultimàtum habitual per deixar-me entrar a casa, i els ho recordo:

—No cal que tanqueu la porta per dins, me'n vaig i no tornaré!—els crido sense saber ben bé les conseqüències del que estic dient.

Em recull amb la seva BMW per anar al restaurant, i com que jo ja ho sabia, he triat una faldilla de cuir molt curta. Durant el trajecte m'hi arrapo per començar a mesurar-lo, i el trobo ben fet i musculat. L'agafo per la cintura i vaig apropant les mans al seu entrecuix, com si fos un acte accidental i innocent, però enviant-li un missatge explícit que entoma amb una contracció instantània dels quàdriceps i, sobretot, del gluti que, alhora, també fa reaccionar el meu sexe. Quan s'atura als semàfors es gira recolzant la seva mà a la meva cuixa despullada i em somriu.

Amb deu minuts de conversa, un davant de l'altre a la taula del restaurant, ja n'he tingut prou per descobrir-lo. No és cap tipus especial, només vol sexe, com tots. No entenc què li vaig veure al *Primavera*. Tan sols és capaç de parlar dels seus amics, del *Fortnite* i dels *streamers* que segueix, i no em deixa parlar a mi, no li interessa res del que jo pugui dir, ja ha decidit que només vol vendre's perquè jo li permeti l'accés. Tot i l'esperada decepció, provo de divertir-me una mica i seguir-li el joc fent-li creure que estic súper interessada i molt impressionada amb la seva presència i personalitat. Interpretaré el paper de nena bleda que ell espera, a veure fins on arriba l'entreteniment. D'aquesta manera, aconseguixo acabar el sopar sense haver fet el que més m'ha vingut de gust durant la vetllada: ignorar-lo i perdre el temps mirant el mòbil.

M'he fotut un bon tiberi i, seguint amb la meva interpretació, faig com si m'ofengués haver de fer-me càrrec de la meitat del compte, que el cambrer, víctima

d'un masclisme ancestral, ja ha dipositat automàticament al seu costat de la taula. I ho faig d'una manera implícita, sense dir res, però amb l'actitud adequada perquè en Xavier s'adoni que, si no vol perdre l'oportunitat de guanyar la seva nova presa, haurà de convidar-la al banquet. Pobre ximple!

Després del sopar acordem anar a un bar musical, on hem de coincidir amb uns amics seus. El quadre que m'hi trobo és depriment. Els amics són uns fanfarrons disfressats i pentinats per a la nit, cadascun emparellat amb una noia tipus: estrident i exagerada, amb tot de pírcings, tints, dibuixos a la pell i maquillatges. No hi tinc res en comú, però forçant una mica més les meves dots d'actriu de telenovel·la, hi encaixo perfectament; només em cal aguditzar la simplicitat. El local disposa d'una il·luminació tèrbola i confusa i un fons musical especialment pensat per dificultar qualsevol tipus de conversa. Ens situem asseguts als sofàs perimetrals de forma alternada: noi, noia, noi, noia..., i a poc a poc, quan els intents de conversa no els involucren, es comencen a tocar, s'acaricien furtivament com si en aquell àmbit els fos prohibit, es petonegen, primer suaument i després de forma exagerada, intercanviant-se les llengües, entaforant-les a l'interior més profund de la gola de l'adversari... Jo em deixo fer i m'obligo, però només sento una forta vergonya aliena. L'acumulació d'alcohol va fent el seu efecte, i amb el pas dels minuts s'abandonen les simulacions de conversa i arriben els tocaments més explícits. Quan no se senten observades, les noies arriben a acariciar el sexe del seu noi per damunt dels pantalons o, fins i tot, introduint-hi la mà perquè el contacte sigui directe. No cal dir que ells s'ofereixen sense cap pudor i proven de tornar-los la frega allargant les mans, introduint-les sota les samarretes i magrejant-los els pits. Elles sí que fan veure que s'ofenen i proven d'aturar-los i excitar-los alhora, enmig d'un joc d'estira i arronsa.

Abans que el suposat divertiment m'obligui excessivament —aconsegueixo evitar que m'entafori la mà sota la faldilla, i només li permeto que jugui una estona amb els meus mugrons—, proposo a en Xavi d'anar a una discoteca que conec a prop d'aquell antre camuflat de bar musical. Ens hi acompanyen algunes de les parelles, però no totes. Estan calents com teies enceses i saliven amb la idea de la foscor i el soroll que els permetrà passar més desapercbutos per acabar de culminar el joc.

Me l'enduc a la pista de ball i joguinejo amb ell. És una discoteca especial, *desert rock*, *post rock*..., la música que a mi m'agrada. Deixo que se m'arrapi i m'acariciï, que em besa i em prengui la llengua amb els seus llavis, mentre jo, més aviat passiva, gaudeixo de la música. El discjòquei s'atreveix amb els *Inter Arma* i comença a sonar *The long Road home*. M'esperen deu minuts d'èxtasi. En Xavi confon la meva excitació amb una reacció sexual als seus tocaments, però sí,estic excitada, i allà mateix, envoltats d'altres zombis nocturns, li estiro el cinturó per introduir-li la mà a l'interior dels pantalons i li prenc el penis, que ja trobo dur. Li mossego l'orella mentre remeno el membre modulant els moviments per evitar que s'escorri. Vaig llepant-li el coll, en silenci, gaudint de la música, deixant-me anar, fins que jo mateixa, sense que el pallús d'en Xavier se n'adoni, extasiat per la palla, rendit a la meva voluntat, gaudeixo del meu clímax privat i unilateral tot just escoltar els crits esgargamellats de Mike Paparo. El vull fer patir i no deixo que arribi a ejacular, així doncs, vaig enretirant, a poc a poc, la mà llefiscosa dels seus pantalons prometent-li un imminent final de nit gloriós.

Tot i la decepció per la destrempada, el plaer futur promès encara l'excita més i es posa a ballar de forma eufòrica. L'acompanyo movent-me espasmòdicament, saltant, cridant... Es treu dues pastilletes de la butxaca i me n'ofereix una mentre

s'empassa la segona. Faig veure que jo també me l'empasso, però la llanço aprofitant un dels moviments: no vull perdre el control, ja tinc el pla traçat i necessito estar ben desperta per dur-lo a terme.

—Xavi, m'agradaria passar tota la nit amb tu, i tinc un lloc perfecte— li crido a l'orella—, podem anar a casa de la meva àvia, que no hi és. Farem l'amor i dormirem, farem l'amor i dormirem, fins que el matí ens atrapi. Què et sembla? Està una mica lluny, al poble, però encara és aviat, i hi podem arribar en menys d'una hora.

Torno a estar de paquet a la moto d'en Xavi. Agafa l'autovia a tota velocitat, però no aconsegueix mantenir-se centrat en un sol carril i va fent llargues zigzagues involuntàries. De tant en tant es gira cap a mi i em crida alguna frase que, amb el soroll de l'aire i la moto, no acabo d'entendre, però que deu ser graciosa ja que ell esclata a riure. Li veig els ulls, esverats i vermells, enmig d'una cara d'expressió desencaixada. Sé que estic cometent una bogeria, una espècie de suïcidi, però m'és igual, estic farta de la vida i si no arribem a casa de l'àvia potser millor. El camí és llarg i després de mitja hora sortim de l'autovia i prenem la carretera local que ens ha de portar al poble de l'àvia. Com si estiguéssim jugant a la ruleta russa, en Xavi va traçant les corbes ocupant tots dos carrils. No li dic res, el destí ens durà allà on vulgui i en lloc de tenir por gaudeixo del risc, de la nit, de la velocitat i de la fresca temperatura tan agradable. Miro cap al cel despreocupant-me de la carretera i el veig negre, sense la màcula que produeixen les ciutats, amb un número exagerat d'estrelles. Baixo les mans i torno a magrejar-li l'entreuix. Vull més risc, i també vull desactivar l'excitació d'aquest verro en zel, abans de la gran desil·lusió que l'espera quan descobreixi que la casa de l'àvia està ocupada per l'àvia.

Em demana que m'aturi, que ens aturem en algun marge de boletaire al voral de la carretera, però m'hi nego, crido ben fort que no, que continuï. Li descordo la bragueta i introdueixo una mà al seu niu calent. S'hi posa bé per deixar espai i li torno a prendre el membre fins que, ara sí, després d'una estona de friccions, noto l'escalfor del fluid quan s'escorre.

Arribem al poble format per vuit cases de parets de pedra i teulades de pissarra, i li dono la mala notícia que l'àvia té roba estesa al balcó. Com jo ja sabia abans de sortir de la discoteca, l'àvia està dormint tranquil·lament a casa seva i no hi podem passar la nit, però jo sí que m'hi podré refugiar, lluny dels pares, quan arribi el matí. En Xavi s'emprenya com una mona i delata les seves primàries intencions que jo ja tenia sabudes, però també el seu caràcter mesquí.

—Jo volia follar! Només volia follar! M'has fet fer una hora de viatge i m'hauré de conformar amb una palla mal fotuda! Això té un nom, ets una mala puta escalfa-braguetes!

La meva indiferència encara l'ofèn més. Engego a la merda l'orangutan. A sobre que li he estalviat l'esforç de la palla que s'hauria hagut de fer abans d'anar a dormir! Baixo de la moto, li llenço el casc i començo a propinar-li cops de puny i de peu, a ell i a la moto, perquè s'afanyi a fotre el camp.

Quan ja fa una estona que la bèstia ha marxat, prenc consciència real de la situació. Encara no puc anar a casa de l'àvia, és molt aviat i s'espantaria. Decideixo passejar per fer temps. Les nits de juliol a Puigpelat són magnífiques, són estones fresques, silencioses, relaxants... Només els sorolls dels animals a la terra i la resta de l'univers al cel. Camino per la pista de grava cap als afores del poble, i quan m'allunyo de l'enllumenat artificial dels carrers, els meus ulls s'acostumen a la tènue

il·luminació de la lluna. El dia ja despunta i s'entreveu el perfil de les muntanyes a llevant. Deixo la pista i prenc un viarany que em duu cap al bosc de roures, alzines, esbarzers i argelagues que tants cops he passejat de dia. Però aquesta nit tot és molt diferent. No hi veig gaire, però hi veig més, com si un sisè sentit em permetés percebre noves sensacions, olors i sorolls. Abandono el camí per sentir el contacte de la vegetació a la meva pell. Una branca d'alzina, amb les seves rústiques fulles punxegudes de cuir, em rasca el braç, però no em fa mal, només em provoca un pessigolleig agradable a la panxa. De tant en tant, un cop de brisa m'alleuja els inesperats fogots que em produeix aquest contacte total amb la natura. Estic completament sola enmig d'aquesta bellesa bàsica, però intensa. Decideixo estirar-me. M'estic una estona amb l'esquena a terra movent els braços, prenent i deixant anar grapats de la barreja de fulles mortes mig podrides que trobo al meu voltant, formada durant milions d'estacions. L'olor de l'humus regirat comença a inundar-me els narius. Inhalo intensament i també hi trobo matisos de farigola, espígol i altres fragàncies agradables, però indesxifrables. Els fogots es fan cada cop més intensos i el meu ritme cardíac comença a accelerar-se. Necessito tenir més contacte. Em trec les sabatilles i m'aixeco. Començo a caminar descalça i no em faig mal. Les punxes i estelles se'm claven a les plantes dels peus, però les fiblades no em produeixen dolor i són cada cop més agradables. Una gran pressió al pit que m'impedeix omplir bé els pulmons m'indica que estic excitada, molt excitada. Estic perdent el control. Tanco els ulls, respiro profundament i escolto. Sento el duc que em crida i em demana que continuï fruit des de la branca d'algun arbre proper, m'ordena que voli, que marxi... Em despullo per poder entrar en contacte total amb la natura. Li torno l'udol, xisclo, crido, em comunico amb tots els animals que m'estan observant. Continuo caminant, gaudint d'aquest present inesperat que m'extasia, i m'allunya de

tota la merda que he hagut de suportar. Però en vull més i em poso a córrer, entomant les esgarrinxades que em van ferint, però que m'omplen de plaer. El perfil de les muntanyes de l'est es va fent cada cop més nítid amb el contrast d'un magnífic cel rogenc, que es va tornant negre, en un extraordinari joc de tonalitats, quan s'allunya del sol que encara no ha sortit. M'entrebanco i caic, i m'aixeco, i em torno a entrebancar, i torno a caure... Noto com la sang em raja per tot arreu, la prenc amb la mà i me la llepo. Boníssima! I torno a caure, però ara sobre un bassal d'aigua fresca. La pell se'm posa de gallina i sento com els mugrons tremen tot durs. Agafo el fang i, estirada dins el bassal, me l'aplico per tot el cos. El meu propi contacte em provoca l'orgasme més intens que he tingut mai. Començo a plorar, m'aixeco, vomito, i torno a córrer cap al sol que ja m'envia els seus primers rajos. La visió m'emociona i corro més ràpid, més ràpid, per provar d'atènyer-lo. Les bestioles m'avisen, em volen fer veure que no vaig bé, crits, xiscles que no identifico, però no en faig cas. Em miro i veig el meu cos ferit, però a cada esgarriny responc amb un petit clímax de plaer. El cel ja és blau. Tanco els ulls i corro. Caic de nou i rodolo voluntàriament sobre pedres, punxes i fulles, i el dolor que hauria de sentir es converteix en un segon orgasme que em fa xisclar de plaer. M'aixeco de nou i m'ubico. Ara sé cap a on estic corrent. M'estic uns minuts gaudint de l'observació del meu entorn, panteixant d'esgotament, però fruit de la fusió que estic experimentant amb el *tot*. Jo soc allò que veig, oloro i sento, i allò que veig, oloro i sento soc jo. Un calfred que em recorre tot el cos és el senyal. Faig un darrer cop d'ull en direcció a casa de l'àvia, l'única persona que m'ha entès, i torno a córrer cap al Cingle d'en Folch. Mentre volo movent instintivament els braços, obeint les ordres del duc, experimento l'orgasme total, com la guerra d'en Goebbels a l'Sportpalast.